

Petlemast Kolgata mäele.

Sõne, mis kestmisel Jõulupühal 1902 a. Ewangelilise Noortemeeste Seltsi
Gesti osakonnas pidanud õpetaja W. Frantzen.

Üks noormees oli Jõulu pühal küll kirikus käinud, aga
kõik, mis seal kuulutati, oli temale nii wõõras, jättis teda kül-
maks. Kogudus laulis rõõmu-laule, kuid tema südamesse ei tul-
nud rõõmu. Ta tundis enese just sel päewal õige õnnetu olevat.

Parem, mõtles tema, ma ei lähegi kirikusse, kus kuulu-
tatakse, mis minu mõistuse vastu käib.

Nukra meelega läks ta kodust ära, linnast wälja. Ta
läks teele, ei teadnud, kuhu minna.

Ta läks ifka peale edasi.

Pidivad teda ka weel teelahkmed pahandama! Kuhu
nüüd käända? kas paremale wõi pahemale käele?

„Kui kõik paremale käele käänawad, siis käänan mina
pahemale käele.“

Päew oli ammugi looja käinud. Aga ka õõsel juhatab
talwe tee jähile.

Noorel mehel ei olnud sihti. Ifka edasi! nii mõtles tema.

Süäl oli õige kaugel walgu s näha.

„Olen sinna saanud, siis käänan ümber ja lähen linna
tagasi.“

Ifka ligemale sai ta walgusele.

Wiimaks oli ta nii ligi, et ära tundis, mis see oli.

On see filmamoondamine? Petlema püha õõ lugu: Lap-
fuke sõimes, mähtmetesse mähitud — Maria, Joosep — karjased
kummardamas, — ka mitu teekäijat põlwili lapsi ees maas.
— Ja sõimest lapsukesest paistab walgu s, walgem kui päewa
walgu s, nii walus, et ta filmad peab kõrwale käändma.

„Remad kummardawad, — karjased, rumalad karjased, — teekäijad, koolitamata inimesed“ — nii noormees.

Tema põlwed on kanged; ta seisab püsti, tema ükfinda, — kõik teised laudas põlvili maas.

„Kui ma kummardan, siis kummardan ma mõistust. Mõistus on see walgus, mis maailma walgustab aastafadade jookful, kuni kõik ebausf maa pealt on kadunud.“

Wihaga waatas tema lapse peale, kellest walgus lauda nii walgeks teeb, et lapse peale waadates filmad walutawad.

Korraga kaob tema filmist kõik walgus. Ta on rõõmus — pimedus on wõitnud.

Ka lapsuke kaob filmist — ka Maria, ka Joosep, ka karjased, ka teekäijad, kes kummardasiwad.

Ta kuuleb, et temast mööda mindakse, — ta ei näe kedagi.

Mõne aja pärast on kõik waiti. Ta seisab ja mõtleb: mis filmamoondamine see on?

Sääl kuuleb tema häält: „Teekäija, kui kaua sa siin seisad? Karjased on oma karja juure tagasi läinud. — Teekäijad läksiwad sinust mööda, igaiks oma kodu. — Ja sina?“

„See tee, mis mind siia juhatas, on mu filmist kadunud! ma ei mõista, kuhu see tee on jäänud“ —

„Kas sa siis ei mõista, noormees, et pime oled?“

„Olen ma pime, siis olen ma Jõulu walgusest pimedaks saanud. Mina õnnetu — mis nüüd minust saab!“

Wõõras ütleb: „Tule, ma wiin sind kättpidi jedafama teed, mis sa oled tulnud.“

Noormees tänab — kättpidi wiib wõõras teda seda teed.

„Kui piff on see tee — kas ta ükskord otsa ei saa? — Kus meie siis nüüd oleme?“ küsib noormees.

„Teelahmete ligi“ — kostab wõõras — „kes teab, kas ja minuga nüüd seda teed tahad käia, mis paremale käele käänab?“

„Küll,“ kostab noormees, „sinust ei lahku ma mitte enam, wii mind, kuhu sa tahad.“

Mõne aja pärast küsib jälle noormees: „Kus meie nüüd oleme?“

„Jerusalema linnast läksime läbi, nüüd läheme üle Riidroni jõe Ketsjemane aeda!“

Wiimaks saavad nad Kolgata mäele.

„Siia jätan ma sind,“ ütleb wõõras. „Kas sa tead, kui palju aega meie seda teed oleme käinud? . . . Kolmkümmend aastat. Sa ära pane seda imeks. Nüüd käid sina 50 aastat, omast sündimisest saadik. Betlema lapsute on 33 aastat wana. Pane tähele, mis ma ütlen: see 33-e aastane Jeesus puuakse risti. Su filmad ei saa Teda mitte näha, — kuule ja pane hästi tähele, mis Ta risti pealt kõneleb! Jumalaga!“

Noormees paneb käed kokku palwele ja ootab.

„Isa, anna neile andeks, nemad ei tea mitte, mis nemad teewad!“

Noormees kuuleb — ta süda hakkab sulama.

Ta palub oma waenlaste eest!

„Kes nüüd räägib?“ Noormees kuuleb. —

„Meie saame kätte, mis meie töö wäärt on, aga seesinane ei ole ühtegi paha teinud. Issand mõtle minu peale, kui sa oma kuningriigisje tuled.“

„Tõeste, Mina ütlen sulle, täna saad sa Minuga paradiiſis olema!“

Noormees langeb põlwili maha. Ta palub: „Issand, mõtle ka minu peale!“ Ta filmad hakkavad seletama. Ta näeb Jeesust risti peal kahe kurjategija keskel. Jeesust ta näeb — käed ja jalad on läbi pistetud. — Ta ei kääna enam filmi Jeesuse pealt ära.

Pimedus hakkab maad katma. Päew kaotab oma walguse.

Nooremehe rindus tufsub süda, tufsub nii kõwaste, kui tahaks ta hirmu pärast lõhki minna.

Nüüd ta kuuleb:

„Mu Jumal, mu Jumal, mispärast oled Sa mind maha jätnud!“

Noormees hakkab walju häälega paluma. Ta kispendab südamet põhjust: „Oh mina tegin seda, mu patud pekſid teda, kes oli patuta; mu raskeid eksitused, mu hirmsad kõwerused, Ta peale tulid otsata!“

„See on lõpetatud.“

Noormees kuuleb — ta näeb: Jeesus nõrgutab pead ja heidab hinge.

Noormees kummardab maani — on põlvili maas — kää-
nab jälle risti poole omad filmad. —

„Ei enam räägi Sinu püha suu, Issand Jeesus, ja patuste Ünnistegija, minu lepitaja! Kõik, mis sa Issand kand-
nud, on minu koorem wist, ma olen seda pannud Su peale,
Jeesus Krist! — Anna minule andeks, et ma Sind olen põl-
ganud ja teutanud, Issand, mu Ünnistegija! —

Noormees tõuseb üles ja hakkab kodu poole minema. —
Tema waimu filma ees seisab see ristipoodud, kuidas ta pead
nõrgutab ja hinge heidab. Ei lähä enam ta meelest ära, mis
ta kuulnud ja näinud Kolgata mäel. Tema filmad on täis
wett. „Oh mina tegin seda.“ Ta tuletab meelde, kuidas
Issanda ingel teda waest pimedat santi kättpidi wiinud Pet-
lemast pikka teed Kolgata mäele. Ta pühib wett filmist ja lau-
lab — taewa rõõm südames: — „Müüd olen mina põhja leid-
nud, mis minu ankurt kinnitab, mu Jeesu haawus, kes on
heitnud mu peale armu, mis mull' saab. See põhi ikka kind-
laks jääb, kui maa ja taewas hukka lääh.

Oh patu öö — ma olin pime,
mu uhke meel, see pettis mind;
ma põlgasin su kallist nime,
ei tunnud weel, oh Jeesus, sind —
et lõpnud nüüd mu hinge öö,
on sinu armu töö.

Ma tänan südamest, et sina
mind wabaks teind ja lunastand;
sind, õige päike, tänan mina,
et sa mind oled walgustand;
sa kallid arst, ma tänan sind,
et terweks tegid mind.“

Дозволено Цензурою. — Юрьевъ, 7 марта 1904 г.

А. Сöö'ti trüff, Zurjewis.